



ע"פ 26465/07/16 - יוסף שמואל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 26465-07-16
בפני כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט יואל עדן
כב' השופטת גילת שלו

המערער:	יוסף שמואל
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל

מהות הערעור: ערעור על החלטת בית המשפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת ש. חביב)

בת.פ. 43140-12-10 מיום 7.7.16

פסק דין

השופט יואל עדן

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום אשר ייחס לו באישום הראשון ביצוע עבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה לפי סעיף 338(6) לחוק העונשין, ובאישום השני ביצוע העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

המערער זוכה מהעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, לאחר שנוהלו הוכחות, בעקבות כך הגיש בקשה לחיוב המאשימה ו/או המתלוננת בתשלום הוצאות ופיצויים לפי סעיפים 80(א) ו- 81(א) לחוק העונשין. בהחלטה מיום 7.7.16 נדחתה בקשתו וזהו ערעורו על החלטה זו.

2. בהחלטתו התייחס בית משפט קמא לטענות המערער ולשתי העילות הקבועות בסעיף 80(א) לחוק העונשין, וקבע ביחס לעילה הראשונה בדבר העדר יסוד לאשמה, כי באישום הראשון היה בחומר הראיות אשר הונח בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום, כדי להקים יסוד סביר להנחה בדבר סיכוי סביר להוכחת האשם, ואין מדובר במצב שאינו סביר או מצב קיצוני של אי סבירות. וביחס לאישום השני, כי הזיכוי נשען על ניתוח תוכנו של מכתב אותו שלח למתלוננת, אשר לא הייתה מחלוקת בדבר שליחתו, ואין מקום לבוא בטרוניה למאשימה על העמדתו לדין, שכן אין מחלוקת שהדברים במכתב הינם כאלו אשר בנסיבות מסוימות עלולים לעלות כדי העלבת עובד ציבור.

עמוד 1



ביחס לעילה השנייה לפיצוי לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין בדבר "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", נקבע בעניין נסיבות ההליך המשפטי כי המערער לא הצליח להצביע על מחדלים רלבנטיים אשר הביאו לאישום מיותר במקרה זה, ביחס לטיב זיכוי של המערער נקבע כי זהו זיכוי מחמת הספק וככזה יש בו כדי להמעיט את זכאות המבקש לפיצוי, וביחס לנסיבות האינדיבידואליות של המבקש נדחתה טענתו לפיה אלמלא הואשם כי כלבו נשך את המתלוננת, לא היה האישום השני בא לעולם, שכן המערער הוא האחראי הבלעדי למעשיו, ועוד בהקשר זה הליכים אחרים שנכפו על המערער בקשר עם האישום השני, אינם חופפים להליך הפלילי.

אשר לעתירת המערער להטלת הוצאות ההגנה על המתלוננת, נקבע כי לא מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 81(א) לחוק העונשין, והגם שבפסק הדין נקבע כי עדות המתלוננת מעוררת ספק בדבר זהות הכלב באישום הראשון, לא נקבע כי תלונתה שקרית, ואין קביעה כי התלונה בבסיס האישום השני הוגשה בקלות ראש, לשם קנטור או ללא יסוד, ואין מקום כעת לקבוע זאת.

ביחס לטענת המערער בדבר בידוי ראיות ע"י המתלוננת הפנה בית משפט קמא לפסק הדין בו נקבע כי עדות אחרת עליה מבקש המערער להסתמך הינה עדות סברה ולא ניתן לקבוע ממצאים לחובת המתלוננת.

3. לטענת המערער לא היה מקום להגשת כתב האישום כנגדו, הייתה רשלנות ברורה בכך שלא נעשו פעולות מתבקשות לבדיקת הנתונים הקשורים לכלב, זהותו, תמונה שנטען שהייתה של הכלב, ולא ניתן היה להסתפק בהודעת הווטרינרית ולא היה כל יסוד לאשמה. המערער פירט ארוכות שורת נתונים אשר לטענתו צריכים היו להביא את הרשויות לבצע פעולות חקירה ולא להגיש את כתב האישום, ולא היה כל יסוד סביר להרשעה. ביחס למתלוננת, זו לא צורפה לערעור זה, ולטענת המערער עמדתה לא נשמעה בבית משפט השלום, היה צריך לזמנה והדבר לא נעשה בטעות, והיה מקום לזמנה ולשמוע תגובתה, ומבקש הוא להשיב את התיק לערכאה הדיונית.

ב"כ המשיבה טוענת כי פיצויים נפסקים רק במקרים חריגים, ולרוב כאשר אדם נתון במעצר של ממש, המבחן הוא קיומו של סיכוי סביר להרשעה, התנהלו הוכחות והובאו ראיות רבות נוספות אשר לא היו בפני התובעים בעת הכנת כתב האישום, וכי הזיכוי הוא מחמת הספק. עוד נטען כי בשלבים מסוימים גם המערער עצמו האמין כי הכלב אשר ביצע את הנשיכה הינו אותו כלב שהיה כלבו, ודבר זה גם מסביר את המכתב ששלח המערער לווטרינרית, ולפיו גם המערער עצמו היה משוכנע באותה נקודת זמן כי מדובר בכלבו. ביחס למתלוננת, בית משפט קמא לא מצא לנכון לקבל תגובתה, הואיל ולא מצא ממש בטענות הקשות של המערער כנגדה.

4. בחינת השתלשלות העניינים, התמונה הראייתית, והקביעות העובדתיות של בית משפט קמא, מביאה למסקנה כי אין מקום לפסיקת הוצאות הגנה או פיצוי.

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע שתי עילות לפסיקת הוצאות הגנה - הראשונה "ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה", והשנייה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".



טענות רבות העלה המערער ביחס לאי ביצוע פעולות חקירה ולהעדר כל יסוד לאשמה עוד בשלב הראשון, ואולם, מרבית טענותיו מתייחסות לראיות אשר באו אך בשלבים מאוחרים יותר, והיו צריכות לבחינה ע"י בית המשפט, ולראיות אשר לא נתקבלו בהכרעת הדין ככאלו שמאפשרות קביעה על סמכן, וזאת בקשר לטענה בדבר בידוי ראיות.

המסקנות של בית משפט השלום ביחס לאישום הראשון היו קשורות בראיות אשר באו בפניו, הערכתן ובחינתן, ולא ניתן לומר כי בשלב הגשת כתב האישום לא היה יסוד להאשמה, כאשר בפני מגיש כתב האישום עמדה תשתית ראיתית אשר כללה עדויות המזהות את הכלב הנושך ככלבו של המערער. מסקנות בית משפט קמא בסופו של ההליך מושתתות לא רק על בחינה של התשתית הראיתית אשר עמדה בשלב הגשת כתב האישום בפני התובע, אלא על בחינה כוללת גם של ראיות ההגנה אשר הוגשו במהלך המשפט.

מהשתלשלות העניינים עולה כי גם המערער בתחילה לא שלל את האפשרות כי מדובר היה בכלבו שלו, כך על פי ת/10 אשר הינו מכתב המערער המהווה את הבסיס לאישום השני, וכך על פי הודעת המערער במשטרה מיום 3.9.08 (ת/2), בש' 53 אומר הוא: **"... כי אם זה היה באמת הכלב שהיה שלי..."**.

זאת ועוד, ביחס לטענת המערער כי נתן את כלבו לאדם אחר, הרי שהמערער אמר זאת בהודעתו במשטרה באופן שאינו מפרט את שמו של מקבל הכלב, ואמר כי מדובר באדם שהמערער אינו מכיר (ת/2 ש' 21 - 23), ובמצב דברים זה משאין בידי היחידה החוקרת את הפרטים של מי אשר אליו הועבר הכלב, הרי שלא יכולים היו לבדוק זאת.

ביחס לטענה בדבר שוני סוג הכלב בין ההגדרה באישור הווטרינרי לבין הגזע של הכלב עצמו, אין לומר כי בשל כך בלבד לא היה מקום להגיש כתב אישום, שכן היו בפני התביעה נתונים נוספים וראיות נוספות.

לא קמה העילה הראשונה לפיצוי לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין, ועולה כי היה יסוד סביר לעצם הגשת כתב אישום.

ביחס לעילה השנייה - אינני מוצא נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות.

ביחס לאישום הראשון, נטען ע"י המערער כי הזיכוי אינו צריך להיות אך מחמת הספק, בניגוד לקביעת בית משפט קמא. אין לקבל טענה זו. השאלה האם מדובר בזיכוי מחמת הספק או זיכוי מוחלט בשל קביעות פוזיטיביות, הינו לשיקול דעת בית המשפט, וחריגה התערבות במסקנה זו שכן עניינה ההתרשמות הישירה ממכלול הראיות. אין בפסק הדין של בית משפט קמא קביעה פוזיטיבית כי הכלב הנושך לא היה כלבו של המערער. קיים זיכוי מחמת הספק, ובית משפט קמא כותב בפסק הדין כי לא שוכנע **"מעבר לספק בדבר זהות הכלב"**. אכן, כמה ספקות היו בעניין זה, לעיתים ספק ועוד ספק יכול ויביא כטענת המערער לקביעה פוזיטיבית, אולם לא כך בענייננו. מדובר בזיכוי מחמת הספק, וכך גם ביאר בית משפט קמא בהחלטה בשאלת ההוצאות.



ביחס לאישום השני - טענת הפיצוי בקשר אליו, טוב היה לו לא הועלתה כלל. אין כל נסיבות המצדיקות פיצוי, מדובר בדברים קשים וחמורים שנכתבו ע"י המערער כלפי עובדת ציבור, אשר בגינם נכון וראוי היה להגיש כתב אישום.

אשר לדרישה לפיצוי מכוח סעיף 81(א) לחוק העונשין, ולחיוב המתלוננת בתשלום הוצאות ההגנה, בהסתמך על טענה בדבר שיבוש חקירה ובידוי ראיות - בית משפט קמא לא קיבל טענות אלו של המערער. אין כל קביעה עובדתית לחובת המתלוננת בטענות אלו של המערער, ובית משפט קמא התייחס אליהן מפורשות ולא קיבלן. אין להתערב בקביעות עובדתיות אלו של בית משפט קמא, הדוחות את טענות המערער כנגד המתלוננת בטענותיו לשיבוש חקירה ובידוי ראיות.

אין כל עילה לחיוב המתלוננת בהוצאות הגנה, ולא התקיימו התנאים הנדרשים לכך בסעיף 81(א) לחוק העונשין.

5. מכל האמור, דין הערעור להידחות.

לבקשת הצדדים, המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום, ל' תשרי תשע"ז, 01 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת	יואל עדן, שופט	רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה אב"ד
-----------------	----------------	------------------------------